

ਰਾਜਨ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਮੰਜਰੀ ਨਹਿਰੂ ਕੌਲ ਜੇ.

ਕਵਿਤਾ ਅਗਵਾਨੀ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਦਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

2017 ਦਾ FAO-M ਨੰ.133

ਸਤੰਬਰ 20, 2019

ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955—S.13—ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਤੀ ਦੀ ਤਲਾਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ—ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਲਾਕ—ਪਤਨੀ ਦੀ ਅਪੀਲ—ਪਤਨੀ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ—ਉਸ ਨੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਮਾਪੇ-ਗੈਰ-ਸੰਸਦੀ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ-ਪਤੀ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਹੱਤਿਆ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ-ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਝੂਠੇ ਇਲਜ਼ਾਮ-ਉਸ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਵਾਪਸ ਲੈਣਾ-ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵਿਵਹਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਵੇਗਾ-ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ , ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਪਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਾਲ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਜੋ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਭਿਅਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਗੇ। ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਪਰ ਪਤੀ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਸਮੇਤ ਗੈਰ-ਸੰਸਦੀ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ 11)

ਅੱਗੋਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਪਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ' ਤੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਚਿੰਨ੍ਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕਹਿਣ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਦਾ ਆਚਰਣ, ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਉਹ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਝੂਠੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਪਤੀ ਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਦੇ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਤੀ 'ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਜ਼ੁਲਮ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ।

(ਪਰਾ 12)

ਅਰਨਵ ਸੂਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਦੀਪਕ ਵਰਮਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ (ਆਂ) ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਮੰਜਰੀ ਨਹਿਰੂ ਕੌਲ, ਜੇ.

(1) Ld ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 01 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2017 ^ਚ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਤਨੀ - ਕਵਿਤਾ ਅਗਵਾਨੀ ਦੁਆਰਾ ਤੁਰੰਤ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਡਲ. ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਗੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ, (ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ 'Ld. ਕੋਰਟ ਹੇਠਾਂ'), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਪਤੀ/ਦਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਐਕਟ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਜਵਾਬਦੇਹ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(2) ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਕੁਝ ਤੱਥ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ Ld ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਪਤੀ (ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ) ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੇਠ ਅਦਾਲਤ, ਨੋਟਿਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ^{27 ਨਵੰਬਰ 2004} ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਅੱਠ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਵਤੀਰਾ ਸਦਭਾਵਨਾ ਵਾਲਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਅਕਸਰ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਪਤੀ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲੈਣ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਦਬਾਅ ਅੱਗੇ ਝੁਕਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਲ 2005 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਰਹੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਤੀ ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਕਤਲ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਸਾਲ 2007 'ਚ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ 'ਚ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਦੱਸੇ ਆਪਣੀ ਪੋਸਟਿੰਗ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਭਾਵ ਰਾਜਪੁਰ ਗੁੱਜਰਾ ਵਿਖੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲੈ ਲਈ। 2008 ਵਿੱਚ, ਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਦਲੀ ਚੌਬੇਵਾਲ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿ ਸਕਣ। ਪਤੀ ਨੇ ਸਾਲ 2009 ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਪ੍ਰਬਲ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। 2010 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮਾਰਚ, 2013 ਵਿੱਚ, ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਿਆਹ ਵਾਲਾ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਗੜ੍ਹਸ਼ੰਕਰ ਵਿਖੇ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਪਤੀ ਦੀਆਂ ਲੱਖ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੜ੍ਹਸ਼ੰਕਰ ਵਿਖੇ ਉਹ ਕੁਲਵਿੰਦਰ ਉਰਫ ਕਿੰਦਾ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਜਿਸ ਲਈ ਪੰਚਾਇਤ ਵੀ ਬੁਲਾਈ ਗਈ, ਪਰ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਸੁਧਾਰਨ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਚ ਪਤੀ ਨੇ 'ਤਿਆਗ' ਅਤੇ 'ਬੇਰਹਿਮੀ' ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਵਿਆਹ ਤੋੜਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ।

(3) ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਐਲ.ਡੀ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਇਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ

ਵਿੱਚ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝ ਆਵੇਗੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਦਿਨੋ-ਦਿਨ ਵਿਗੜਦਾ ਗਿਆ। ਮਾਰਚ 2013 ਵਿੱਚ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਾਬਾਲਗ ਧੀ ਸਮੇਤ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਯਤਨ ਵਿਅਰਥ ਸਾਬਤ ਹੋਏ। ਸਤੰਬਰ, 2013 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪੰਚਾਇਤ ਬੁਲਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸੇ ਦਿਨ, ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨਾਬਾਲਗ ਧੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨਾਲ ਗੜ੍ਹਸ਼ੰਕਰ ਵਿਖੇ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਤਾਇਨਾਤੀ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਪਤੀ ਨਾਬਾਲਗ ਧੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗਾਰਡੀਅਨ ਅਤੇ ਵਾਰਡਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੱਖਰਾ ਕੇਸ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਤੀ ਤਲਾਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ।

(4) ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਐਲ.ਡੀ. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ:-

1. ਕੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ? ਓ.ਪੀ.ਪੀ
2. ਕੀ ਮਾਰਚ, 2013 ਤੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਓ.ਪੀ.ਆਰ
3. ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਲਾਕ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ? ਓ.ਪੀ.ਪੀ
4. ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਰਤਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਲਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਓ.ਪੀ.ਆਰ
5. ਰਾਹਤ।”

(5) ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਪੱਖ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ। ਜਵਾਬਦੇਹ-ਪਤੀ ਨੇ ਪੰਜ ਗਵਾਹਾਂ ਜਿਵੇਂ PW-1 ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, PW-2 ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ, PW-3 ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਅਤੇ PW-4 ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਖੁਦ PW-5 ਵਜੋਂ ਗਵਾਹ-ਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਰਡਬਲਯੂ-1 ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

(6) ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਲ.ਡੀ. ਅਦਾਲਤ

ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

(7) ਅਸੀਂ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।

(8) ਤਤਕਾਲ ਅਪੀਲ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਚੋਲਗੀ

ਅਤੇ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫ਼ਾਈ ਕੇਂਦਰ ਵਿਚ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅਰਥ ਅਭਿਆਸ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਲੀਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਲ.ਡੀ. ਹੇਠ ਅਦਾਲਤ।

(9) ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਐਲ.ਡੀ. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਆਹੇ ਜੋੜੇ ਦਰਮਿਆਨ ਮਾਮੂਲੀ ਮਤਭੇਦ ਸਨ।

(10) ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਮੂਲ ਸਵਾਲ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਬੇਰਹਿਮ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਤੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਬਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

(11) ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਪਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਾਲ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਜੋ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਭਿਅਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਗੇ। ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਪਰ ਪਤੀ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਸਮੇਤ ਗੈਰ-ਸੰਸਦੀ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

(12) ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਤੀ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਵੀ *ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।* ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖੁਦ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਅਤੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਪਾਸੇ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਸਤੰਬਰ, 2013 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਈ ਗਈ ਪੰਚਾਇਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਪਰ ਉਸੇ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਤੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿਚ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ। ਇਹ, ਲਿਖਤੀ ਸਬਮਿਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਸਦੇ ਵਿਰੋਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਲਟ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤਨੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਚਾਚੇ ਜਾਂ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦੇਹ-ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸਭ

ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਪਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ' ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਚਿੰਨ੍ਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕਹਿਣ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਦਾ ਆਚਰਣ, ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਉਹ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਝੂਠੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਪਤੀ ਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜ਼ਬ ਕਾਰਨ ਦੇ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਤੀ 'ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਜ਼ੁਲਮ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ।

(13) ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਇੱਕ ਸੀਕਵਲ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ Ld ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ 01 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2017 ਨੂੰ ਐਲ.ਡੀ. ਹੇਠ ਅਦਾਲਤ, ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ.

ਤਿੱਭੁਵਨ ਦਹੀਆ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।